

בית משפט לתביעות קטנות בתל אביב - יפו

21 דצמבר 2016

ת"ק 10-15-12032 פרידמן נ' לאה דוקס בע"מ

לפני כבוד השופטת שלומית בן יצחק

שלומי פרידמן

התובע

נגד

לאה דוקס בע"מ, ח"פ 514386564

הנתבעת

נוכחים:

התובע

מטעם הנתבעת: גב' דוקס

פסק דין

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29

בפניי תביעה על סך 2,000 ש"ח הנוגעת לשני מסרוני פרסומת שנשלחו לטל' התובע ביום 1.9.15. התביעה שבפניי הוגשה כבר באוקטובר 2015 ובמסגרתה תובע התובע כאמור סך 2,000 ש"ח + אגרות והוצאות. לטענת התובע, שני המסרוניים אותם קיבל התובע התקבלו באותה דקה ממש וכללו את הנוסח הבא: "בית הספר למחול דוקס במרכז שלבים: שבוע ניסיון בחוגים: מחול, התעמלות... 50 עד 100 אחוז הנחה לנרשמים בהרשמה מוקדמת".

התובע טען כי הנתבעת הפרה את הוראות חוק התקשורת, ציין כי מעולם לא אישר לנתבעת לשלוח אליו דברי פרסומת, ואף ציין כי באף מסרון ששלחה לתובע לא כתובה הנתבעת בפרסומת את כתובתה להסרה. לדברי התובע: "ברור שזה בניסיון לעקוף את החוק ולחמור מאחריות כדי שיהיה קשה לתבוע כנמען להפסיק את קבלת הפרסומות ממנה".

לאחר ששקלתי בדבר ושמעתי, ממושכת, את הצדדים, החלטתי כי יש מקום לדחות את התביעה. על פי הוראות סעיף 15(ב) לתקנות שיפוט בתביעות קטנות (סדרי דין), תשל"ז - 1976, ינומק פסק דיני בצורה תמציתית. להלן הטעמים אשר הביאוני למסקנה זו:

ראשית, התובע, עו"ד במקצועו, הגיע לבית המשפט מבלי שיש בידו מכשיר טלפון אשר באמצעותו ניתן להציג את הודעות המקור, להתרשם מהן ולבדקן. לטענת התובע, בדיון הקודם שהתקיים בתיק היו ההודעות בידיו. אעיר כי עיינתי בפרוטוקול הדיון הקודם ומסרוניים אלו לא הוצגו בפני בית המשפט. די היה בזאת על מנת לקבוע כי דין התביעה להידחות, ואולם אתייחס בכל זאת בהמשך פסק הדין ליתר טענות התובע.

באשר לטענה כי התובע לא נתן מראש הסכמתו לשליחת דברי הדואר – אני מעדיפה את גרסת הנתבעת בהקשר זה. גרסה זו נתמכת במסמך אשר צורף לכתב ההגנה המשקף רישום מחשב מתוך

בית משפט לתביעות קטנות בתל אביב - יפו

21 דצמבר 2016

ת"ק 15-10-12032 פרידמן נ' לאה זוקס בע"מ

1 כרטיס הלקוח של התובע, שבו כלולים פרטים אישיים של התובע לרבות טל' בבית, טל' נייד
2 ותרשומות הנוגעות לילדיו של התובע. האחרונה בהן הינה משנת 2011. טענתו של התובע כי לא יכול
3 להיות שהתקשר בשנת 2011 מסתברת פחות מטענת הנתבעת בהקשר זה, שכאמור נתמכת בתיעוד.
4 אעיר כי נוכח העובדה אשר איננה שנויה במחלוקת לפיה ילדיו או חלק מילדיו של התובע למדו
5 במסגרת בית הספר המנוהל על ידי הנתבעת, חלות הוראות סעיף 30א(ג)(1) לפיהן לא נדרשת הסכמת
6 הנמען לשיגור דבר הפרסומת, אך אעיר כי מקובלת על ידי גרסת הנתבעת כי הסכמה כזו אכן ניתנה,
7 וזאת אף מבלי שהוצג הפלט המקורי נוכח התרשמותי מדברי נציגת הנתבעת ומבתה אשר עשו רושם
8 אמין וכן על בית המשפט.

9 על כן אני קובעת כי לא היתה מניעה לשלוח לתובע דברי פרסומת. במסגרת הדיון אף שאלתי את
10 התובע האם זכור לו כי נשלחו דברי פרסומת בעבר, ולדבריו - "מעבר למסרונים האלה אני לא זוכר
11 האם היו לי פניות נוספות מהנתבעת באמצעים אחרים. אז נאמר שקיבלתי את שני המסרונים האלה
12 בלבד."

13 אכן המסרונים, ככל שאכן נשלחו וכאמור התובע לא השכיל להציג לבית המשפט את אותם
14 מסרונים במכשיר הטלפון שלו על מנת לוודא כי אלו אכן נשלחו אליו לא מכילים הודעת "הסר". אין
15 מחלוקת כי גם כאשר ניתנת הסכמה או לא מובעת התנגדות, קיימת זכות לנמען לשלוח בכל עת
16 הודעת סירוב, והודעה זו צריכה להיות פשוטה וסבירה בנסיבות העניין, ולעשות באותה דרך בה
17 נשלח דבר הפרסומת. אלא שבנסיבות העניין ולאור תכליות החוק מצאתי כי חיובה של הנתבעת
18 בנסיבות תיק זה חוטאת למטרותיו. כאמור, נציגת הנתבעת, אשר אותה שמעתי ממושכות, עשתה
19 רושם כן ומהימן, וניכר היה כי חשוב לה לקיים את הוראות החוק בקפידה. הסברה כי דרך הפרסום
20 נעשית באמצעות חברה חיצונית, לאחר בירור כי חברה זו אכן עומדת בהוראות חוק התקשורת
21 ומקפידה עליהן, מקובל עליי. זאת ועוד, בדקתי בהסכמת הנתבעת במערכת נט המשפט ואכן תביעה
22 זו היא התביעה היחידה אשר הוגשה כנגד הנתבעת בנוגע להפרת חוק התקשורת. מטרת החוק הינה
23 הכוונת התנהגות. ככל שבית המשפט מתרשם כי קיימת הבנה של חובת שמירת הוראות החוק וכי
24 הנתבעת ככלל מקפידה על קיום הוראותיו, כך שפסיקת פיצוי לא תועיל באותה הכוונת התנהגות
25 אמורה, לטעמי אין כל מקום

26 לפסוק פיצוי כאמור. המדובר כידוע בפיצוי ללא הוכחת נזק. התובע לא נפגע. מטרת החוק היא
27 למנוע פגיעה מצרפית לציבור כולו בשל הפרת הוראות חוק התקשורת. במקרה זה התרשמתי כאמור
28 כי הנתבעת מקפידה על הוראות החוק, אינה מפרה אותו, ולראיה – תביעתו של התובע היא התביעה
29 היחידה שהוגשה בשלב זה כלפי הנתבעת. זאת ועוד, לשון סעיף 30א(ג)(1) הינה כדלקמן: "שוגר
30 דבר פרסומת **ביוזעין** בניגוד להוראות סעיף זה, **רשאי** בית המשפט לפסוק פיצוי לדוגמא בסכום
31 שלא יעלה על 1000 ש"ח. ראשית, התרשמתי כי שליחת שתי ההודעות הנ"ל היתה בשוגג, כאמור
32 שתיהן נשלחו באותה דקה ממש, דבר שאינו מתיישב עם רצון "כפול" לפרסם אלא סביר יותר שיש

בית משפט לתביעות קטנות בתל אביב - יפו

21 דצמבר 2016

ת"ק 15-10-12032 פרידמן נ' לאה זוקס בע"מ

1 בו כדי להצביע על טעות. שנית, כאמור, מקובלים עליי דברי הנתבעת לפיהם החברה המפרסמת
2 שגתה בהקשר זה, וכפי שצינתי קודם, אני מאמינה לנציגת הנתבעת בכך שעשתה את הבדיקות
3 הנדרשות טרם הפקידה בידי חברת הדיוור את שליחת ההודעות.
4 מעבר לכך, בית המשפט אינו חייב לפסוק פיצוי. הוא רשאי לעשות כן. סעיף 30(א)(י)(3) מונה את
5 השיקולים שיש לשקול בבוא בית המשפט לפסוק את גובה הפיצויים. שיקולים אלה יפים גם בעיני
6 לשאלה האם כלל ראוי לפסוק פיצויים בתביעה על פי חוק התקשורת. הסעיף שלעיל מונה שלושה
7 נתונים בהם יש להתחשב. הראשון בהם הינו אכיפת החוק והרתעה מפני הפרתו, השני הינו עידוד
8 הנמען למימוש זכויותיו, והשלישי הינו היקף ההפרה. אף אם הייתי יוצאת מתוך נקודת הנחה כי
9 אכן שוגר דבר פרסומת ביוזעין ולא בשגגה, הרי שמדובר במקרה שבו כל אחד מהנתונים בהם יש
10 להתחשב לא מתקיים. הנתון הראשון בדבר הצורך בהפצת החוק והרתעה מפני הפרתו לא מתקיים
11 כלל ועיקר, מדובר בתביעה היחידה כנגד הנתבעת, והתרשמתי כי זו מקפידה לקיים את הוראות
12 החוק ולא מפרה אותו. באשר להיקף ההפרה, מעבר לעובדה שמדובר בתביעה היחידה שהוגשה כנגד
13 הנתבעת, מדובר בשתי הודעות בודדות, שני מסרונים, שלמעשה ניתן לראותם כמסרון אחד, שנשלחו
14 באותה דקה עצמה. המסרונים התקבלו מבית עסק המוכר היטב לתובע ותוכנם עונה על תקנת
15 הציבור, ואין בו כשלעצמו פסול. באשר לעידוד הנמען למימוש זכויותיו, הרי שאף שאלה זו נגזרת
16 מיתר הנתונים בהם יש להתחשב. איני סבורה כי מסרון חד ואפילו שניים אשר נשלחים בנסיבות
17 בהן נשלחו המסרונים שקיבל התובע, יש בהם כדי להביא אדם לתבוע בבית המשפט. בהקשר זה
18 אפנה לאמור בפסק דינו של כב' השופט מ. תדמור ברנשטיין בת"ק 15-11-51607, פוליאק נ' א.ג.ש.,
19 שם ציין הוא דברים דומים. לפני זמן קצר ניתן פסק דין בבית המשפט המחוזי בתל אביב, בר"ת"ק
20 16-11-43995 בעניין צווייק נ' לאומי כארד בע"מ. בתיק זה נדחתה בקשת רשות ערעור על פסק דין
21 הנוגע להפרת הוראות חוק התקשורת. כב' השופטת כהן אשר דנה בתיק, דחתה את התביעה לגופה,
22 אך בסיום החלטתה כתבה את הדברים הבאים: "אתחיל דווקא מהערת הסיום שנכתבה בפסק דינו
23 של בית המשפט קמא בנוגע לריבוי ההליכים אשר ננקטים בבתי המשפט על ידי תובעים בעניין חוק
24 התקשורת, כאשר פעמים רבות לא ניתן לעצום עיניים ולהתעלם מהעובדה שתובעים רבים (לא כולם
25 כמובן) הפכו את החוק לקרדום לחפור בו, שלא תמיד בתום לב ובדרך מקובלת ותביעותיהם אינן
26 משרתות כלל את התכליות שבבסיס חוק התקשורת. ברור, כי בזבוז זמן שיפוטי על חשבון צדדים
27 שתביעותיהם הצודקות ממתונות להכרעה שיפוטית המתעכבת בשל הצורך להשקיע זמן ניכר
28 בתביעות ספאם, אינו בא לשרת את התכליות שבבסיס חוק התקשורת". נדמה כי אף מקרה זה
29 מגדים היטב תביעה שלא היה מקום להגישה, עניין שהיה ראוי לפתרו שלא בדרך בית משפט,
30 ובוודאי כאשר מדובר בנתבעת כנתבעת המקפידה על הוראות חוק התקשורת. היה ניתן לצפות
31 מהתובע שלא לפעול בדרך בה פעל להגיש תביעה על שני מסרונים תוך פרק זמן קצר מרגע שנשלחו
32 ומבלי שבחר לברר העניין אל מול הנתבעת המוכרת לו. אעיר כי התובע עצמו טען כנגד הנתבעת:

בית משפט לתביעות קטנות בתל אביב - יפו

21 דצמבר 2016

ת"ק 15-10-12032 פרידמן נ' לאה דוקס בע"מ

- 1 "כתב ההגנה מעיד על הבוטות כלפיי. יש דרך להתנצל ולומר שזה לא בכוונה". התרשמתי כי אם
- 2 היה התובע פועל כהצעתו שלו כלפי הנתבעת ומברר עמה את שקרה, היה זוכה לאותה התנצלות
- 3 מיחולת, אך הוא זה שבחר להעביר העניין לפסים משפטיים.
- 4 סוף דבר, איני מוצאת לנכון לפצות את התובע בגין תביעתו. איני מקבלת את טענת התובע לפיה
- 5 מעולם לא נתן אישור, רשות או הסכמה לנתבעת לפנות אליו בהודעות פרסומת, וטענתו כי הוא אינו
- 6 הלקוח של הנתבעת אלא ילדיו הקטינים, היא טענה הנגועה בהיתממות. אף כי יש לכלול בכל דבר
- 7 פרסומת אפשרות להסרה והדבר לא נעשה כן, התרשמתי כי הדבר לא נעשה ביודעין, התרשמתי כי
- 8 הנתבעת מכירה את הוראות חוק התקשורת ופועלת לפיהן וכי במקרה דנן נעשה הדבר בשגגה וטופל
- 9 מיד לאחר מכן, ואף אם מסקנתי שלעיל היתה שונה, אני מוצאת כי הטלת פיצוי במקרה זה תחטא
- 10 למטרת החוק ויש בה על מנת לשדר מסר לא ראוי לציבור המתדיינים בהקשר של תביעות הדומות
- 11 לענייננו.
- 12 בשלב זה של הדיון לקראת חתימה, קיבלתי את עמדות הצדדים בנוגע לשאלת ההוצאות והדברים
- 13 הובאו לעיל. לא בלי התלבטות, לא אטיל הוצאות על התובע, אף כי הוא עמד על מתן פסק דין
- 14 מנומק, וזאת לאחר שבית המשפט הבהיר עמדתו, ואף כי בסופו של דבר התביעה לא התקבלה. יש
- 15 טעם מה בדברי התובע לפיהם אכן לא היתה קיימת הודעת "הסר" בהודעות, בהקשר זה של
- 16 ההוצאות בלבד, ולא כעילה לתביעה בנסיבות העניין. על כך יש להוסיף את העובדה לפיה הדיון
- 17 נדחה לבקשת הנתבעת לפני מס' ימים, והאמור בהודעת התובע בהקשר זה.
- 18
- 19

בית משפט לתביעות קטנות בתל אביב - יפו

21 דצמבר 2016

ת"ק 12032-10-15 פרידמן נ' לאה דוקס בע"מ

1 ניתן להגיש בקשת רשות ערעור לבית המשפט המחוזי בתל אביב תוך 15 יום מהיום.

2

3

4

ניתנה והודעה היום כ"א כסלו תשע"ז, 21/12/2016 במעמד הנוכחים.

5

שלומית בן יצחק, שופטת

6

7

8

הוקלד על ידי הילה קבל